

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **R. V.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2017, č. j. 694/DS/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 8. 2019, č. j. 78 A 13/2017 – 45,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Chomutova rozhodnutím ze dne 18. 10. 2016, č. j. MMCH/89332/1816/2016/ODaSČ/Cha, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 124 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a podle § 52 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a uložil mu pokutu ve výši 3.500 Kč a povinnost nahradit paušální náklady řízení. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 26. 8. 2016 v 15:12 hodin na 71. km dálnice D7 řídil vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, rychlostí

174 km/h, ačkoliv je v uvedeném úseku nejvyšší povolená rychlost 130 km/h. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) jako nedůvodnou zamítl. Neztotožnil se s námitkami žalobce, že obsluha rychloměru neprovedla nastavení v souladu s návodem k obsluze a samotné měření bylo ovlivněno tzv. reflexí i tím, že měřící vozidlo mělo viditelně prázdnější přední kolo. Správní orgány v přestupkovém řízení zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, kterého se žalobce dopustil. K návrhu na provedení důkazu svědeckou výpovědí policistů, který žalobce učinil až po vydání prvostupňového rozhodnutí, se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil a konstatoval, že vzhledem k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu by výpověď policistů v rámci nového ústního jednání byla nadbytečná a vedla by pouze k průtahům v řízení. Tento důkazní návrh žalobce vznesl pouze v opožděném vyjádření k průběhu řízení v prvním stupni a v odvolání jej již neuplatnil.

[3] Ani námitku, že není jasné, k jakým skutečnostem správní orgán přihlédl při svém rozhodování o výměře pokuty, neshledal krajský soud důvodnou. Prvostupňový správní orgán své rozhodnutí odůvodnil neuváženým jednáním žalobce, který překročil maximální povolenou rychlost o 44 km/h, přičemž obdobného jednání se dopustil několikrát, naposledy v roce 2013, jak vyplývá z žalobcovy karty řidiče. Uložená sankce je adekvátní a odpovídá okolnostem věci. Z výpisu evidence karty řidiče krajský soud zjistil, že žalobce byl v posledních třech letech od spáchání daného přestupku třikrát trestán za přestupek v souvislosti s řízením motorového vozidla, kdy dva z těchto přestupků byly spáchány v rámci překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, a jeden byl spáchán v rámci překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec. Žádné zákonné ustanovení nezakazuje, aby při hodnocení osoby žalobce správní orgán přihlédl k přestupkům spáchaným v minulosti, za něž mu byly pravomocně uloženy sankce, a na základě těchto okolností vyvodil příslušné závěry, týkající se „sklonu“ opakovaně porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že uložená pokuta je nezákonná, neboť správní orgán neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti při jejím ukládání hodnotil a jaké z nich vyvodil závěry. Také krajský soud se nezabýval otázkou, zda správní orgány řádně zohlednily všechna kritéria pro ukládání sankce (jak stěžovatel namítal v žalobě), a namísto toho se zabýval pouze přiměřeností uložené pokuty. Napadený rozsudek je tak nepřezkoumatelný a krajský soud nepřipustně nahrazuje úvahy správního orgánu.

[5] Nepřezkoumatelné je i napadené rozhodnutí, neboť zákonná kritéria nepostačí pouze vyjmenovat, ale je třeba je i ve světle konkrétních okolností případu vyhodnotit jako polehčující či přitěžující okolnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28). Správní orgán se zabýval pouze přestupkovou historií stěžovatele. Ani zde však není zřejmé, ke kterým záznamům v evidenční kartě řidiče přihlédl. Tuto žalobní námitku však krajský soud také pominul. Z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně není zřejmé ani to, zda správní orgán nahlíží na přestupkovou historii

stěžovatele jako na přítěžující okolnost, nebo zda hodnotí osobnost pachatele a jeho sklony páchat dopravní přestupky, jak se snaží vyvolat dojem krajský soud. Dle stěžovatele je nadto jednoznačné, že k přestupkům starším 3 let nelze přihlížet, protože pokud by se jednalo o promlčené trestné činy, správní orgány by k nim nemohly přihlížet, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55. Pokud by se od něj hodlal kasační soud odchýlit, je třeba předložit věc rozšířenému senátu.

[6] Stěžovatel v řízení před správními orgány navrhoval provést důkaz výsledkem policistů, aby prokázal, že měření prováděli v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení. V tomto ohledu nelze akceptovat závěr žalovaného, že není v jeho pravomoci hodnotit činnost policistů a přezkoumávat měření rychlosti. Krajský soud věc posoudil tak, že stěžovatel vlastně žádné důkazní návrhy neuplatnil, protože je vznesl v rámci podání, které bylo správnímu orgánu zasláno nedopatřením až dne 6. 11. 2016, tedy dva dny po vydání rozhodnutí prvního stupně. Bylo by však přepjatým formalismem, pokud by se odvolací orgán nemusel námitkami zabývat jen proto, že nebyly výslovně označeny za námítky odvolací, jak se snaží naznačit krajský soud. Postupem správních orgánů došlo k porušení stěžovatelova ústavního práva na provedení výslechu svědků v jeho prospěch ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[7] Stěžovatel se dále zabývá vyvěšováním rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a napadeného rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[11] Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k uložené sankci. Řádné odůvodnění ukládané sankce je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení druhu a výměry sankce. Výše uložené sankce musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 53/2008 – 60, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23). Je nepřípustné, aby správní orgány v odůvodnění výše sankce pouze „opsaly“ výčet zákonných kritérií, aniž by se výslovně zabývaly tím, jak jsou tato kritéria

naplněna v konkrétním řešeném případě (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28). Na druhou stranu, pokud v řízení nevyjdou najevo žádné zvláštní skutečnosti k některým ze zákonných kritérií (ani z tvrzení přestupce, ani ze zjištění správních orgánů), nemělo by žádný smysl, aby správní orgán tuto skutečnost vždy u každého takového kritéria zvlášť výslovně uváděl. Uvedené tím spíše platí pro jednoduché nedbalostní přestupkové jednání (typicky právě překročení povolené rychlosti), u něhož zákonem stanovené rozmezí sankce za daný přestupek odpovídá běžným podmínkám provozu na pozemních komunikacích.

[12] V daném případě správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 3.500 Kč, což je blíže dolní hranici sazby, neboť za daný přestupek je možné uložit pokutu v rozmezí 2.500 – 5.000 Kč. V odůvodnění výslovně uvedl, že stěžovatel překročil povolenou rychlost o 44 km/h, což lze v provozu na pozemních komunikacích hodnotit jako neuvážené jednání. Současně přihlédl k tomu, že dle karty řidiče se stěžovatel dopustil překročení povolené rychlosti již několikrát, skutkovou podstatu stejného ustanovení naplnil stěžovatel svým jednáním naposledy v roce 2013. U stanovené sankce akcentoval správní orgán výchovný a preventivní efekt vůči osobě stěžovatele.

[13] Z citovaného vyplývá, že správní orgán zákonná kritéria pouze nevyjmenoval, jak namítá stěžovatel, ale závažnost jednání a přestupkovou historii stěžovatele (které vzal za základ svých úvah) posoudil ve vztahu ke konkrétním okolnostem. Z povahy věci je zřejmé, že se jedná o okolnosti přitěžující.

[14] Žalobní námitky stěžovatele k nedostatečnosti odůvodnění uložené sankce vypořádal krajský soud v bodě 49. napadeného rozsudku, kde shrnul právní úpravu, konstatoval, že výše ukládané sankce je výsledkem správního uvážení, a věnoval se taktéž jednotlivým kritériím, která vzal správní orgán v dané věci za rozhodná. Dospěl přitom k závěru, že výše uložené sankce je přiměřená okolnostem případu. Napadený rozsudek tak nelze v této části hodnotit jako nepřezkoumatelný.

[15] Pokud se jedná o tvrzení správního orgánu, že dle karty řidiče se stěžovatel dopustil překročení povolené rychlosti již několikrát a skutkovou podstatu stejného ustanovení naplnil stěžovatel svým jednáním naposledy v roce 2013, uvedené tvrzení odpovídá obsahu spisu. Podle evidenční karty řidiče se stěžovatel skutečně dopustil v posledních třech letech před spácháním nynějšího přestupku opakovaně (třikrát) přestupku spočívajícího v překročení povolené rychlosti, přičemž v jednom případě porušil totožné ustanovení zákona jako nyní. Napadené rozhodnutí nelze dle kasačního soudu hodnotit jako nepřezkoumatelné pouze z toho důvodu, že přestupky spáchané v minulosti v něm nejsou zvlášť jednotlivě identifikovány. Uvedené závěry lze dovodit taktéž z napadeného rozsudku krajského soudu, který tudíž ani v této části není nepřezkoumatelný.

[16] I následné úvahy krajského soudu (třebaže pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí již nejsou rozhodující) odpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ačkoliv má být institut trestního práva zahlázení odsouzení použit na základě analogie rovněž při ukládání sankcí v přestupkovém řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 - 55), při hodnocení osoby pachatele, pokud jde o jeho sklony porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, není zcela vyloučeno přihlédnout k přestupkům spáchaným ve vzdálenější minulosti (srov. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 - 48, nebo ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 281/2017 - 33). V rámci úvah o osobě pachatele tudíž není nepřipustné hodnotit jeho tendence k páčání přestupků v dlouhodobém časovém horizontu v kontextu výchovného působení v minulosti uložených sankcí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018 - 38).

[17] K námitce neprovedení výslechu svědků (policistů provádějících měření) Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel navrhoval výslech svědků ve svém podání ze dne 6. 11. 2016, které je nadepsáno jako vyjádření k podezření ze spáchání přestupku a adresováno správnímu orgánu prvního stupně, kterému však bylo doručeno až po stanovené lhůtě k vyjádření a poté, kdy již bylo dne 4. 11. 2016 vydáno prvostupňové rozhodnutí. Stěžovatel podal poté proti tomuto rozhodnutí odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil o odvolací důvody, v odvolání tedy již žádné důkazy nenavrhoval. Postup stěžovatele lze interpretovat také tak, jak učinil krajský soud, tedy že stěžovatel již v řízení o odvolání na provedení uvedeného důkazu netrval.

[18] Provedením důkazu hodlal stěžovatel zpochybnit správné nastavení měřicího zařízení a výsledky měření s odkazem na skutečnost, že po ověření měřicího zařízení musela nutně proběhnout na měřícím vozidle výměna pneumatik ze zimních na letní.

[19] Je třeba předeslat, že žalovaný (což taktéž krajský soud zdůraznil) se obsahem předmětného podání stěžovatele zabýval a dospěl k závěru, že skutkový stav byl v řízení zjištěn dostatečně a provádění dalších důkazů by bylo nadbytečné. K tomu lze doplnit, že oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je zpravidla nutno považovat za postačující důkazy o spáchání přestupku (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56). Tyto podklady tvoří základ pro zjištěný skutkový stav i v nyní posuzované věci.

[20] Bez významu není ani skutečnost, že krajský soud v napadeném rozsudku krom jiného odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je-li pro dané měřicí zařízení vydáno platné ověření, lze presumovat správnost měření bez ohledu na případnou výměnu pneumatik (rozsudky ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41, a ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77), a měřicí zařízení RAMER 10 C (které bylo použité i nyní) by v případě nedodržení návodu k obsluze vůbec neprovedlo měření (rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51).

[21] K poslední námitce lze tedy uzavřít, že na provedení důkazu výslechem svědků stěžovatel v odvolání netrval, podklady shromážděné žalovaným představují dostatečnou oporu pro zjištěný skutkový stav a je vůbec otázkou, zda by s ohledem na judikaturu citovanou krajským soudem bylo provedení navrhovaného důkazu způsobilo skutková zjištění správních orgánů zvrátit. Žalovaný tudíž nepochybil tím, že výslech policistů provádějících měření neprovedl, a ani krajský soud se nedopustil nezákonnosti při posouzení této námitky.

[22] Otázka zveřejňování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu se nijak nedotýká předmětu tohoto řízení, a Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodu se jí v tomto rozhodnutí jakkoliv zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu